

Zgodovina fará ljubljanske škofije. X. Zgodovina dobrovske fare pri Ljubljani. Spisal Anton Lesjak. Založil Jernej Babnik. V Ljubljani, Tiskali J. Blaznik-ovi nasledniki. 1893. Str. 172. Cena 90 kr., nevez. 80 kr. — Nevešč čitatelj bi mislil po naslovu sodeč, da je v tej knjigi dobrovska fara res le zgodovinsko opisana. Temu ni tako. V njej je omenjeno in opisano vse, kar se tiče dobrovske fare. Kdor bere, dobi jasno sliko o dobrovski fari, spozna njeno ljudstvo, in se seznaní z vsemi stranmi njihovega življenja. Najobširneje je opisana božja pot na Dobrovi.* Knjiga torej ni strogo znanstvena, najbrž zaradi tega ne, ker je namenjena širjim krogom. Pi-

sana je lepo in poljudno. Krasé jo štiri lepe slike narajene po fotografiji dr. Fr. Lampeta. Zunanja oblika in tiskarsko delo je jako vestno in lično.

Odobrene šolske knjige. Vis. naučno ministerstvo je potrdilo za rabo v srednjih šolah:

1. Kermavner V. „Latinska slovnica“, Ljubljana, 1893, Kleinmayr & Bamberg, 2. natisek;
2. Sket, dr. J. „Slovenisches Sprach- und Übungsbuch nebst Chrestomatie und slovenisch-deutschem und deutsch-slovenischem Wörter-verzeichnis“, Celovec, 1893, zaloga tiskarne družbe sv. Mohorja, 5. natisek.

Naši dopisi.

Z Goriškega. (Lineatura pisank. — Likarjeve pisanke. — Svoji k svojim!) Lineatura knjižic (za lepopisje in spisje) za slovenske šole ni imela doslej pravega reda. Po večem smo rabili Slovenci nemškega založnika Grubbauerja pisanke, katere so bile urejene za nemške šole z nemško in latinsko pisavo. Ta uredba in razvrstitev pisank gotovo ni bila dovolj primerna in ugodna našim slovenskim šolam. Zato pa ni bilo na naših šolah nikake jedinstva in razvrstitve; vsaka šola je rabila drugačuo lineaturo in še ta jo je menjavala, kakor je razprodajalec pisank slučajno preskrbel ožjo ali širšo lineaturo. Razprodajalci niso vedeli kakih lineatur preskrbeti, otroci ne kakih kupiti in učitelji smo imeli večer križ z zabičevanjem otrokom, katerih številki pisank naj si kupijo in to za vsak nov zvezek posebej. Da bi se prišlo do jedinstva, da bi se rabile pisanke z ozirom na lineaturo primerne stopinji učencev, t. j. da bi se ne rabilo ali preširoko, ali preozko načrtanih pisank, sploh da bi se uvedel pravi red, moral je

celó pred leti nekateri c. kr. okrajni šolski svet z okrožnico vmes poseči. To je kolikor toliko pomagalo, a zmešnjava je ostala gledé številki ista, kajti za št. 7 je sledila 6, tej $7\frac{1}{2}$, $8\frac{1}{2}$, 9, na to pa 2, 3, 4, 11; za spisje pa smo rabili št. 16, 17, 13, kar pa ni odgovarjalo prvomenovanim št. lepopisnic. Vprašamo ali je bil to kak red? Kako je mogoče otrokom zapomniti si tak nered?

Ker je tak nered bil samó v zmešnjavo otrokom in sitnost učiteljstvu; ker je pa pisanje važen predmet ljudske šole, kateremu omenjeni nered gotovo ni bil v prospeh, zato smo želeli za slovenske šole praktičneje lineature. Kaj je lepšega in primernejšega, kakor da učenec začne pisati na pisanke št. 1, kateri naj sledé št. 2, 3, 4, 5, itd. Istočasno naj se rabi spisovnice, ki imajo isto številko z jednako lineaturo?! Takih pisank in spisovnic nam je preskrbel upokojeni učitelj g. Gaspar Likar, sedaj trgovec s šolskimi in pisarskimi potrebščinami v Gorici.

(Konec prih.)

Društveni vestnik.

Iz Ljubljane. Občni zbor vdovskega društva. (Konec.) Pozneje 1876. l. so se društvena pravila s tem prenaradila, da tudi neoženjeni plačajo pristopnine toliko goldinarjev, kolikor let so stari.

Končno so se leta 1882. pravila prenaradila tako, da vdove dobivajo namesto prvotnih 60 gl. po 100 gl. in sirote namesto 15 po 25 gl.

Društvenik Trošt iz Iga želi zvedeti, kako se misli ukreniti zastran obligacij, ki se bodo prej ali slej spremenile v kronino veljavo, pri katerih bode društvo nekoliko zgube imelo. Obligacije, ki zapadejo meseca sušca in kimovca so se že spremenile v kronino veljavo, kar ve on iz lastne skušnje, torej misli, da

bi kazalo obligacije, ki sedaj visoko stoje prodati, potem pa denar v hranilnice in posojilnice, ki plačujejo po $4\frac{1}{2}$ gl. obresti, plodonosno naložiti. O tem se vname živahna debata in se sklene nenavzočega predsednika dr. Antona Jarca pri svojem povratu v Ljubljano prositi, da skliče odborovo sejo, pri kateri se ima o tej stvari dalje razgovarjati in sklepati.*)

Zastran Krenerja pritrdi zbor ravnanju tajnikovemu, zastran drugih dolžnikov pa se naroča tajnistvu, da naj se strogo drže pravil in naj se iz ime-

*) Stvar je že rešena v odborovi seji dne 4. vinotoka glej „Uč. Tov.“ 16. vinotoka stran 243.